

Sygn. akt: **X K 936/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018r. na posiedzeniu

sprawy **J. W. (1)**, syna S. i I., ur. (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 28 czerwca 2018 roku w G., prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co potwierdziło badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: urządzeniem typu A. X. 100 z wynikiem: I - badanie: 0,302 mg/l, II – badanie: 0,249 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, iż oskarżony **J. W. (2)** dopuścił się popełnienia czynu opisanego aktem oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 kk i uznając, iż wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000 (trzech tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 7 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. wymierza oskarżonemu 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt: X K 936/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. (2) w dniu 27 czerwca 2018r. w godzinach wieczornych do godz. 2.00 nad ranem, w czasie trwania meczu piłkarskiego, spożywał alkohol w postaci dwóch piw o pojemności 0,50 l.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego V. V. k. 12-14, 167v.

Następnego dnia w godzinach rannych J. W. (2) udał się z Nowego (...) na ul. (...) samochodem ciężarowym z parkingu na bazę kontenerową (...). Około godziny 6.45 J. W. (2) podjechał pojazdem marki (...) o nr rej. (...) do bramy, gdzie został zatrzymany przez pracownika (...), który zawiadomił policję. Jednocześnie przeprowadzono kontrolę stanu trzeźwości urządzeniem A. X. z wynikiem o godzinie 6.48: 0,302 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i o godzinie 7.05: 0,429 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie na miejsce przybył partol Policji. W toku kontroli oskarżonego ponownie poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania wykonane w trakcie kontroli urządzeniem A. 6020 plus wykazały u J. W. (1) 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 7:33 i 0,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 7:49. Następne badania na urządzeniu Alkometr A2.0/04 wykazały u J. W. (1) 0,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 8:16 i 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 8:21 Wszystkie urządzenia pomiarowe były sprawne w czasie badań.

Dowód: zeznania świadków: W. K. k. 13, B. L. k. 27-28, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym i świadectwa wzorcowania k. 2-6, wyjaśnienia oskarżonego k. 20-24.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 28 czerwca 2018 roku w charakterze podejrzanego J. W. (2) oświadczył, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nadto w sposób zwięzły opisał okoliczności jego popełnienia.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1) k. 20-24.

J. W. (2) ma wykształcenie zawodowe, jest mechanikiem rolnikiem. Jest żonaty i ma dwoje dorosłych dzieci. Pracuje jako kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 4.500 zł miesięcznie. Ma bardzo dobrą opinię w miejscu pracy. Stan ogólny jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 20-20v.; dane o karalności k. 25, opinia k. 58-60.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd w oparciu o całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny, w szczególności w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego oraz o protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji W. K. i B. L. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Świadkowie w sposób spójny i rzeczowy przytoczyli bowiem okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonego celem przeprowadzenia kontroli stanu trzeźwości oraz jej przebieg. Przedstawione przez nich fakty w pełni znajdują oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w danych zawartych w protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Nie były również kwestionowane przez oskarżonego w toku postępowania.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz świadectw wzorcowych i opinii z miejsca zatrudnienia oskarżonego. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz

wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż w korelacji z zeznaniami funkcjonariuszy Policji stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

W świetle powyższych rozważań za wiarygodne należy uznać wyjaśnienia oskarżonego, zaś za niebudzące wątpliwości jego przyznanie się do winy. Wersja wydarzeń przedstawiona przez J. W. (1) znajduje bowiem potwierdzenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony J. W. (2) dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k.

Na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony w dniu 28 czerwca 2018 roku w G. prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość wynosiła 0,302 mg/l i 0,249 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w toku pierwszej tury pomiarów. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również te, które wskazują na jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 66 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się przy tym do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, po czym przyczynił się do wyjaśnienia okoliczności sprawy składając rzetelne i rzeczowe wyjaśnienia. Nie bez znaczenia pozostaje również, iż z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że miał on pełną świadomość karygodności swojego zachowania i nie kwestionował konieczności poniesienia za nie odpowiedzialności. Istotnym było również, iż oskarżony nie spożywał alkoholu bezpośrednio przed jazdą, lecz na ponad cztery godziny przed jej rozpoczęciem, zaś stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu nie tylko przejawiało tendencje spadkową, lecz nadto jedynie minimalnie przekraczało wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Sąd miał również na względzie, iż oskarżony, pomimo średniego wieku, nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, zaś dotychczasowy sposób jego życia, a także właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, iż pomimo warunkowego umorzenia prowadzonego wobec niego postępowania karnego, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd wziął też pod rozwagę okoliczność, iż sam fakt toczącego się postępowania odniósł pozytywny skutek w postaci uświadomienia oskarżonemu niewłaściwości jego postępowania.

Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił długość okresu próby, na jaki nastąpiło warunkowe umorzenie postępowania prowadzonego przeciwko oskarżonemu na 1 rok uznając, iż taki właśnie okres pozwoli na zweryfikowanie prognozy, co do sposobu postępowania oskarżonego stanowiącego istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd za celowe uznał zastosowanie wobec oskarżonego na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. środka karnego w postaci zobowiązania go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka karnego w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, tak aby dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Sąd nie skorzystał natomiast z możliwości orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, dochodząc do przekonania, że wystarczające będzie zastosowanie jedynie powyżej wskazanego środka karnego. Sąd analizując okoliczności sprawy, w szczególności związane z faktem prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w godzinach rannych - w czwartek przed godz. 7.00 - w okolicy terminala (...), ulicy (...), w zasadzie nie uczęszczanej w tych godzinach, a zatem przy małym natężeniu ruchu oraz okoliczność, że ilość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu była nieznaczna, jak i mając na uwadze incydentalny charakter przestępczego zachowania oskarżonego uznał, iż orzeczenie rzeczzonego zakazu wobec oskarżonego będzie niewspółmierne do społecznej szkodliwości jego czynu i warunków osobistych oskarżonego. Podkreślić należy, iż oskarżony swoją postawą prezentowaną na posiedzeniu i rozprawie wykazał, że zdaje sobie sprawę z powagi zarzutu, rozumie niewłaściwość swojego zachowania i wyraził zapewnienie, że do takiej sytuacji nie dojdzie ponownie. W toku posiedzenia oskarżony wskazał, że nie pracował nigdy w innym zawodzie, zawsze był kierowcą. Mając na względzie zatem jego wiek, trudności na rynku pracy oraz fakt, że nie ma innego doświadczenia zawodowego, orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów w zasadzie pozbawiłoby go możliwości wykonywania pracy i zarobkowania. Wszystkie te okoliczności zdaniem Sądu wskazują, iż orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów nawet w najniższym, rocznym wymiarze, byłoby niewspółmierne do okoliczności przypisanego mu czynu i spowodowanego przez niego znikomego zagrożenia w ruchu drogowym.

Ponadto, na mocy art. 7 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k., Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 100 zł, oraz również kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia J. W. (1) od ich poniesienia. Oskarżony osiąga bowiem stały miesięczny dochód nie mając przy tym nikogo na swoim utrzymaniu, zatem należy ocenić, iż poniesienie przez niego w/w kosztów nie będzie stanowiło nadmiernego obciążenia.